இருநூறுவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வர பர்வம்.

(நடுவழியில்வந்த வ்யாஸருடைய கட்டளையினால் பாண்டவர்கள் துரு பதநகரம் சென்று பிக்ஷையெடுத்துப் புஜித்துக்கொண்டு ஒரு குயவன் வீட்டில் வசித்திருந்ததும், த்ரௌபதியின் ஸ்வயம் வரத்துக்குக் காரணம்சொல்வதும், த்ருபதன்செய்த ஸ்வ யம்வர ப்ரகடனத்தைக்கேட்டுக்ஷத்ரியக்கூட்டங்கள்வந்து அவரவர் தங்கள் தங்களுக்குத் தகுந்தவிடத்தில் வீற்றி ருக்கையில் பாண்டவர்கள் பிராம்மணர்களின் நடு வில்உட்கார்ந்ததும், த்ரௌபதி மங்களஸ்நானஞ் செய்து அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு ஸ்வயம் வர மண்டபத்துக்குவந்ததும், த்ருஷ்டத்யும் னன் லக்ஷியத்தை அடிப்பவர்களுக்குத் த்ரௌபதி உரியவளாவாளென்று சொன்னதும்.)

பிறகு, புருஷச்ரேஷ்டர்களும் ப்ராதாக்களுமான அந்தப் பாண்டவரனைவரும், பாஞ்சாலியின் ஸ்வயம்வரத்தையும் மஹோத்ஸ வம் நடக்கின்ற அந்தத் தேசத்தையும் காண்பதற்கு அந்தப் பிராம் மணரான (தௌம்யரை) முன்னிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டனர். அப் போது அந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள், மஹாத்மாவும் பரிசுத் தாத்மாவும் குற்றமற்றவரும் கியாதிபெற்றவருமான த்வைபாயனரை அந்த மார்க்கத்தில் கண்டனர்; முறைப்படி அவருக்கு ஸத்காரஞ் செய்து அவராலும் கௌரவிக்கப்பெற்று வார்த்தை சொல்லி முடிந்தபின், அவரால் விடைகொடுக்கப்பெற்றுத் துருபதக்ருஹத் துக்குச் சென்றனர். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் அழகான வனங்களையும் தடாகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் ஆங்காங்கு வாஸஞ்செய்துகொண்டும் மெல்லமெல்லச்சென்றனர். வேதாத்யயன முள்ளவர்களும் பரிசுத்தர்களும் இனியவர்களும் இன்சொற் சொல்லு கிறவர்களுமான பாண்டவர்கள்கிரமமாகப்பாஞ்சாலதேசம்சேர்ந்தனர். அப்போது அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த நகரத்தையும் ராஜமாளிகை யையும் பார்த்துவிட்டு, ஒரு குயவனுடைய வேலைச்சாலையில் வாஸஞ் செய்தனர்; பிராம்மணவிருத்தியை அனுஸரித்துப் பிக்ஷைகளை அங்கே கொண்டுவந்தனர். அவ்வாறு வந்திருந்த அந்த வீரர்களை எந்த மனிதர்களும் அறியவில்லை. அப்போது, பாஞ்சாலதேசத்து அரசனாகிய யஜ்ஞஸேனன், பீஷ்மரிடத்திலும் த்ரோணரிடத்திலும்

தான் அபராதஞ் செய்தவனாக நினைத்து, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குத் தகுதியான காரியத்தை ஆரம்பித்தான். அவன் த்ருஷ்டத்யும்னனை அடைந்தபிறகு, த்ரோணரைப்பற்றி நினைக்கவில்லை. ஆனால், பழையவிரோதம் மாறாமலிருப்பதனால் பீஷ்மரிடம் பயமிருப்பதை நினைத்தான். கன்னிகையைக் கொடுப்பதனால் அதற்குப் பரிகாரத்தை அவ்வரசன் நினைத்தான். 'பாண்டவனாகிய கிரீடிக்குக் கிருஷ்ணையைக் கொடுப்பேன்' என்பதுதான் யஜ்ஞஸேனனுடைய அபிப்பிராயம். ஆனால், அவன் அதனை வெளியிடுகிறதில்லை. மருமகனுடைய பலம் சேருவதுதான் தனக்கு மிக்க வன்மையாக அவன் நினைத்தான்.

பாரதரே! ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பாஞ்சாலராஜன் ஒரு திடமான வில்லை வளைக்க வேண்டுமென்று ஏற்பாடுசெய்தான்; வியாக்ரபதன் புத்திரனாகிய ஸ்ருஞ்சயன் என்பவனுக்குத் தேவதைகளினால் கொடுக்கப்பட்டதும் கிந்துரமென்று பிரஸித்திபெற்றதும் உறுதியுள்ளதுமான அந்தவில்லை வருவித்தான். அதற்கு மிகுந்த வலிமையுள்ள இருப்பு நாண் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் நாணையே மற்றொருவன் இழுக்க மாட்டான். அந்த வில் மிகச் சிறந்தது. அது மஹாத்மாவான சங்கர பகவான் சந்தோஷமடைந்து வரமாகக்கொடுத்தது. '(இந்த வில்லைக் கொண்டு) ஒரு லக்ஷியத்தை அடிப்பதாகிய அரிய காரியத்தை நான் ஏற்படுத்தவேண்டும்' என்று மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, ஓர் உயர்ந்த லக்ஷியத்தைச் செய்வித்தான். ஆகாயத்தில் ஒரு விசித்திரமான வேலைப்பாடுள்ள [1] யந்திரத்தைச் செய்வித்தான். அரசரே! ஒரு பொன்மயமான லக்ஷியத்தையும் அந்த [2] யந்திரத்துடன் சேர்ந்ததாகச் செய்வித்தான். 'இந்தவில்லை நாணேறிட்டுத் தொடுக்கப்பட்ட இந்த அம்புகளினால் [3] யந்திரத்தைத் தாண்டி லக்ஷியத்தை அடிப்பவனெவனோ அவன்தான் என் பெண்ணை அடையலாம்' என்றும் சொன்னான். இவ்வாறு, அந்தத் துருபதராஜன் ஸ்வயம்வரத்தைப் பற்றிப் பிரஸித்தஞ் செய்வித்தான். பாரதரே! வேந்தரே! அதைக் கேட்டு அரசர்களனைவரும், ஸ்வயம்வரத்தைப் பார்க்கவிரும்பின மஹாத்மாக்களான ரிஷிகளும், கர்ணனோடுகூடின துரியோதனாதிகளான கௌரவர்களும், கிருஷ்ணனுடன்கூடிய யாதவர்களும்

1 சக்ரமாகச் சுழலுவது.

2 யந்திரத்தின் நேர்மேலிருப்பதாக.

3 சுற்றுகிற யந்திரத்தின் துவாரங்களின் வழியாக மேலே அம்புசென்று லக்ஷியத்தை அடித்தல்.

அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் அங்கே சேர்ந்தனர். பிறகு, மஹாத்மாவான துருபதனால் பூஜிக்கப்பெற்ற அனேக அரசர்கள் ஸ்வயம்வரம் பார்க்கும் விருப்பத்துடன் மஞ்சங்களில் வரிசையாக உட்கார்ந்தனர். மிகுந்த மஹிமையுள்ள பிராம்மணர்களும் பலதேசங்களிலிருந்துவந்தனர். பாண்டவர்கள் பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்தே உட்கார்ந்தனர். முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களும் விமானங்களோடு ஆகாயத்தில் நின்றனர். பிறகு, நகரத்துஜனங்களெல்லாருடைய கோஷமும், கொந்தளிக்கின்ற ஸமுத்திரம் கோஷிப்பதுபோல் இருந்தது. சிம்சுமாரசக்ரம் என்று சொல்லப்பட்ட முதலையைப்போன்ற வடிவமுள்ள நக்ஷத்திரக்கூட்டத்தின் தலையாகிய வடகிழக்குத் திசையை அடைந்து அவ்வரசர்கள் உட்கார்ந்தனர். அவ்விடம், நகரத்துக்கு வடகிழக்கில் அழகான ஸமபூமியில் நான்கு பக்கமும் வீடுகளாற் சூழப்பட்டதும், மதில் அகழிகளோடு கூடியதும், வாயில்களினாலும் தோரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், விசித்ரமான மேற்கட்டிகளினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும், பலவகை வாத்யகோஷங்கள் நிரம்பியதும், உயர்ந்தஅகிற்புகையுள்ளதும், சந்தனக் குழம்பு தெளித்ததும், பூமாலைகளினால் சோபிக்கின்றதுமாக இருந்தது. கைலாஸ சிகரங்களுக்கொப்பானவையும் ஆகாயத்தைக் கிழிக்கின்றவையும் செவ்வையாகச் செய்யப்பட்ட சிகரங்களுள்ளவையும் பொன்மயமான பலகணிகள் நிரம்பினவையும் கல்லிழைத்த தளவரிசைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஏறுவதற்கு எளிய படிகளுள்ளவையும் உயர்ந்த ஆஸனங்கள் முதலிய பண்டங்களுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளினால் மறைக்கப்பட்டவையும் உயர்ந்த அகில் வாஸனையுள்ளவையும் ஹம்ஸத்தின் நிறத்துக்கொப்பானவையும் ஒரு யோஜனை தூரம் பரவுகின்ற நல்ல வாஸனையுள்ளவையும் விசாலமான அனேக வாயில்களுள்ளவையும் படுக்கைகளாலும் ஆஸனங்களாலும் சோபிக்கின்றவையும் பல வர்ணங்களுள்ள தாதுப்பொடிகளுடன் சேர்ந்த இமயமலைச் சிகரங்கள் போன்றவையும் நிர்மலமானவையுமாகிய ராஜக்ருஹங்களினால் எங்கும் சூழப்பெற்று அந்த ஸபாமண்டபம் விளங்கிற்று. அப்போது அவ்வரசர்களனைவரும் நன்றாக அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு ஒருவரையொருவர் மிஞ்சுகின்றவர்களாக அந்த ஸபாமண்டபத்தில் அனேகவிதமான மண்டபங்களில் உட்கார்ந்தனர். அங்கே, ஸாமான்ய ஜனங்கள், உயர்ந்த அபிப்பிராயமுள்ளவர்களும் மஹானுபாவர்களும் மிகுந்த கருணையுள்ளவர்களும் பிராம்மணப்ரியர்களும் தங்கள் தேசங்களைச் செம்மையாகக் காப்பவர்களும் திருந்தச் செய்யப்பட்ட நற்கருமங்களினால்

எல்லா ஜனங்களுடைய மனத்தையும் கவருகின்றவர்களுமான ராஜ ஸிம்மங்கள் காரகிற் சாந்தணிந்து வீற்றிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். நகரத்து ஜனங்களும் தேசத்து ஜனங்களும் கிருஷ்ணையைப் பார்ப்பதற்காக விலைபெற்ற மஞ்சங்களில் நாற்புறமும் உட்கார்ந்தனர். அந்தப் பாண்டவர்களும், பாஞ்சாலராஜனுடைய சிறந்த ஐஶ்வரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்து உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அங்கே அந்தஸபை, மிகுதியான ரத்னதானங்களுடையதும் நாடகங்களும் நர்த்தனங்களும் ஆடுகிறவர்களால் சோபிப்பதுமாக அநேக தினங்கள் வரையில் விசேஷமாக விளங்கிற்று. அழகான அந்த ஸமாஜம் நடந்துகொண்டிருக்கையில், பதினாறாவது தினத்தில் மைத்ரம் என்னும் எட்டாவது தாராபலத்தோடுகூடிய முகூர்த்தத்தில், பூர்வசரித்திரங்கள் தெரிந்தவர்களும் புத்திரவதிகளுமான ராஜஸ்திரீகள் உயர்ந்த வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அந்தத் திரௌபதிக்கு அலங்காரஞ்செய்யத் தொடங்கினர். முதலில், வைடூர்யக்கல்லால் செய்யப்பட்ட பலகையில் உட்கார்ந்த திரௌபதியைப் பொற்குடங்களிலுள்ள ஜலங்களினால் வாத்யமுழக்கங்களுடன் மஞ்சனஞ் செய்வித்தனர்: ஸ்நானமானபின், இரண்டு பட்டுக்களை இடையிலும் மேலிலும் தரித்துக்கொண்ட திரௌபதியை, செம்மையாக அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ரத்னஸ்தம்பத்தோடு கூடினதுமாகிய மேடைக்கு அழைத்துப்போயினர். மகிழ்ச்சியுற்ற அந்தத் திரௌபதியைக் கிழக்குமுகமாக உட்காரவைத்தபிறகு, அலங்காரஞ் செய்யவந்த ஸ்திரீகள், 'இவளை எந்த அலங்காரத்தால் அலங்கரிப்பது?' என்று திகைத்த கண்களோடு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். கூந்தலின் ஈரத்தை அகிற்புகையின் உஷ்ணத்தினால் போக்கினர். இனியமணமுள்ள புஷ்பமாலைகளினால் அவளுடைய கூந்தலைக் கட்டினர். அறுகம்புல்லும் இலுப்பைப்பூக்களும் சேர்த்துத் தொடுத்த மாலையை அவள் கையிற் கொடுத்தனர். காரகிற் சாந்தினால் இரண்டு ஸ்தனங்களிலும் மகரிகாபத்ரம் என்னும் இலை இலையாக இருக்கும் சித்திரத்தை எழுதினர். அவள், [1] சக்ரவாகங்களை அடையாளமாகவுடையதும் பொன்னை மிகுதியாகவுடையதுமாகிய சிறந்த நதிபோல் விளங்கினாள். அவளுடைய மலர்ந்த முகம் சுருண்டகூந்தலால் விளங்கிற்று. அது, வண்டுகள் மொய்த்துக்கொண்டிருக்கும் தாமரைப் புஷ்பத்தையும் களங்கத்தோடுகூடிய சந்திரமண்டலத்தையும் ஜயித்தது. (கண்கள் இயற்கைக் கறுப்பு உடையனவாயிருந்தமையால்) அவைகளுக்கு மையை ஸம்பிரதாயத்

1 ஸ்தனங்கள் சக்ரவாகங்களாகவும் ஆபரணங்கள் பொன்னாகவும்கூறியது.

திற்காக இட்டனர். ரத்னங்களிழைத்த ஆபரணங்களினால் உசிதப்படி அலங்காரஞ்செய்தனர். அவளுடைய தாயாராகிய ப்ருஷதி அரிதாரத்தையும் மனோசிலையையும் இரண்டுவிரற்களினாலெடுத்து முகத்தில் திலகமிட்டாள். அலங்கரிக்கப்பட்ட மணமகளைக்கண்டு அந்த மங்கையர்கள் மகிழ்ச்சியுற்றனர். எப்படிப்பட்ட கணவன் கிடைப்பனோ என்ற நினைவினால் அவளுடைய தாயார் ஸந்தோஷப்படவில்லை.

பிறகு, த்ருபதனுடைய கட்டளையினால் [1] அண்ணகர்கள்வந்து ஸ்தனங்களையே அலங்காரமாகவுடைய அந்தத் த்ரௌபதியைப் பெண்யானையின்மேல் ஏற்றிவைத்தனர். அப்போது வாத்யங்கள் முழங்கின. மங்கள சப்தங்கள் ஆகாயத்தில் பரவின. பாங்கிமார்களும் சிறந்த அனேகம் பெண்யானைகளிலேறி மங்கள கானங்களைப் பாடிக்கொண்டு இருபக்கங்களிலும் சென்றனர். வாயில்காப்போர் ஜனங்களை விலக்குவதில் பரபரப்புடன் முன்னே சென்றனர். அப்போது அந்தச் சிறந்த நகரத்தில் பெரிய கோலாஹலமுண்டாயிற்று. பாரதரே! த்ருஷ்டத்யும்னன் குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு முன்னே சென்றான். துருபதன் வலியவில்லாளிகளால் காக்கப்பட்ட பெரும்படையை வகுத்து வைத்துக்கொண்டு பெருங்கூட்டத்துடன் கூட ஸபாமண்டபத்தில் நின்றான். மங்களஸ்நானஞ்செய்தவளும் நல்ல ஆடையுடுத்து எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றவளுமான த்ரௌபதி, நல்ல அலங்காரத்தோடு கூடிய பொன்மயமான மாலையை எடுத்துக்கொண்டு, அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்வயம்வரமண்டபத்திற்கு வந்ததை அனைவரும் கண்டனர். உடனே, திரௌபதி ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் பிரவேசித்தாள். அவள், நாணமுற்று, மகிழ்ந்திருந்து அரசர்களனைவரையும் கடைக்கண்ணாற் பார்த்து, பார்ப்பவர்களின் மனங்களை மிகவும் கவர்ந்துகொண்டு, ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் நின்றாள். அப்போது ஸோமகராஜர்களுக்குப் புரோஹிதரும் மந்திரங்கள் தெரிந்தவரும் பரிசுத்தருமான பிராம்மணர், சாஸ்திரப்பிரகாரம் அக்னியைச்சுற்றித் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அதில் [2] ஆஜ்யாகுதி செய்தனர். அக்னிக்குத் திருப்தி செய்வித்தும் பிராம்மணர்களைக் கொண்டு [3] ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்துமானபிறகு, நாற்புறங்களிலும் வாத்தியங்களையெல்லாம் நிற்கச் செய்தார்கள். ஜனமேஜயராஜரே! அந்த ஸ்வயம்வரமண்டபம் சப்தமில்லாததாகச் செய்யப்பட்டபோது, மேகத்துக்கும் துந்துபிவாத்தியத்துக்கும்

---

1 அலிகள். 2 அக்கினியில் நெய்யை விடுவது.

3 மங்களமான வேதமந்திரங்களைச் சொல்வது.

ஒப்பான குரலுள்ள த்ருஷ்டத்யும்னன், கிருஷ்ணையை அழைத்துக்கொண்டு அந்த ஸ்வயம்வரமண்டபத்தின் நடுவில்வந்து மேகம்போலக் கம்பீரமான குரலோடு நயமாயும் அர்த்தம் நிரம்பினதாயும் இருக்கிற பின்வரும் சிறந்த வசனத்தை வழக்கப்படி உரக்கச் சொல்லலானான்.

‘ இங்கே சேர்ந்திருக்கிற அரசர்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கடவர். இது வில்; இது லக்ஷ்யம்; இவை அம்புகள். யந்திரத்தின் துவாரத்தின் வழியாக ஆகாசத்திற்குப் போகின்ற கூர்மையான ஐந்து சரங்களினால் லக்ஷியத்தை அடியுங்கள். குலமும் ரூபமும் பலமும் பொருந்திய எவன் இந்த மஹாகாரியத்தைச் செய்கிறானோ அவனுக்கு என் ஸஹோதரியான இந்தக் கிருஷ்ணை இப்போதே பாரியையாவாள். உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் ’ என்றான். த்ருபதபுத்திரன், அவர்களைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி, உடனே தன் ஸஹோதரிக்கு அங்கே சேர்ந்திருக்கும் அரசர்களுடைய பெயர், குலம், சக்தி இவைகளைத் தெரிவித்துச் சொல்லலானான்.

இருநூற்றோராவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்வயம்வர மண்டபத்துள்ள அரசர்களின் பெயரைச் சொன்னது.)

துரியோதனன், துர்விஷஹன், துர்முகன், துஷ்பிரதர்ஷணன், விவிம்சதி, விகர்ணன், ஸஹன், துச்சாஸனன், யுயுத்ஸு, வாயுவேகன் [1] பீமவேகரவன் (பீமவேகன்,) உக்கிராயுதன், பலாகி, கரகாயு, (கனகாயு,) விரோசனன், (துர்விரோசனன்,) குண்டகன், சித்ரஸேனன், ஸுவர்ச்சஸ், கனகத்வஜன், பராக்ரமசாலியான நந்தகன், நந்தன், துகுண்டன், விகடன் இவர்களும்இன்னும் மஹாபலசாலிகளும்வீரர்களுமான த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும் கர்ணனுடன்கூட உனக்காக வந்திருக்கின்றனர். க்ஷத்ரியஜாதியிற் சிறந்தவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான அரசர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள் இருக்கின்றனர். ஸுபலபுத்ரனான சகுனியும், வ்ருஷகனும், ப்ருஹத்பலனுமாகிய இந்தக் காந்தார ராஜபுத்திரர்களெல்லாரும் வந்திருக்கின்றனர். ஆயுததாரிகள் எல்லாரிலும் சிறந்த மஹாத்மாக்களாகிய அஸ்வத்தாமாவும், போஜ

---

1 திருதராஷ்டிர புத்ரர்களின் பெயரை, கஅக-வது அத்தியாயத்திலும், அதன் பின்னுள்ள அகராதிகளிலும் காண்க.

னும் நன்றாக அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு உனக்காக வந்துசேர்ந்தி ருக்கின்றனர். ப்ருஹந்தன், மணிமான், தண்டதாரராஜன், ஸஹ தேவன், ஜயத்ஸேனன், மேகஸந்திராஜன், சங்கனும் உத்தரனுமா கிய புத்திரர்களோடுகூடிய விராடராஜன், வ்ருத்தக்ஷேமன் புத்ர னன ஸுசர்மா, சேனபிந்துராஜன், ஸுநாமா ஸுவர்ச்சஸ் என் னும் புத்திரர்களோடுகூடிய ஸுகேது, ஸுசித்ரன், ஸுகுமாரன், வ்ருகன், ஸத்யத்ருதி, ஸூர்யத்வஜன், ரோசமானன், நீலன், சித்ரா யுதன், அம்சுமான், சேகிதானன், மஹாபலசாலியான ஸ்ரேணிமான், ஸமுத்ரஸேனன் புத்திரனும் மஹாபராக்ரமசாலியுமான சந்திரஸே னன், ஜலஸந்தன், தந்தையும் புதல்வனுமாகிய விதண்டனும் தண்ட னும், பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன், வீரனனபகதத்தன், கலிங்கன், தாம்ரலிப்தன், பத்தனதிபதி, வீரர்களான ருக்மாங்கதனும் ருக்ம ரதனுமாகிய புத்திரர்களுடன்கூட மஹாரதனும் மத்ரராஜனுமான சல்லியன், கௌரவனகிய ஸோமதத்தன், மஹாரதனன அவன் புத் திரன், சூரர்களாகிய பூரி பூரிஸ்ரவஸ் சலன் ஆகிய மூவர் இவர்களும் சேர்ந்திருக்கின்றனர். காம்போஜதேசத்தரசனகிய ஸுதக்ஷிணன், பூருவம்சத்தவனன த்ருடதன்வா, ப்ருஹத்பலன், ஸுஷேணன், உசிநரபுத்திரனன சிபி, திருடர்களை ஒழிப்பவனகிய காருஷதேசத் தரசன், பலராமன், கிருஷ்ணன், வீரனகிய ருக்மிணியின் புத்திரன் பிரத்யும்னன், ஜாம்பவதியின் புத்திரனனஸாம்பன், சாருதேஷ்ணன், பிரத்யும்னனுடைய புத்திரனன அனிருத்தன், கதன், அக்ரூரன், ஸா த்யகி, சிறந்தபுத்தியுள்ள உத்தவன், ஹ்ருதிகன் புத்திரனன கிருத வர்மா, ப்ருது, விப்ருது, விதூரதன், கங்கன், சங்கு, கவேஷணன், ஆசாவஹன், அனிருத்தன், ஸமீகன், ஸாரிமேஜயன், வீரனன வாத பதி, ஜில்லி, பிண்டாரகன், பராக்ரமசாலியான உசீனரன் ஆகிய இந்த யாதவர்களும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டனர். பகீரதன், ப்ருஹத்க்ஷத் ரன், ஸிந்துதேசாதிபதியான ஜயத்ரதன், ப்ருஹத்ரதன், பாஹ்லீகன், மஹாரதனன ஸ்ருதாயு, உலூகன், கைதவராஜன், சித்ராங்கதன், சுபாங்கதன், சிறந்தபுத்தியுள்ள வத்ஸராஜன், கோஸலாதிபதி, பராக் ரமமுள்ள சிசுபாலன், ஜராஸந்தன் ஆகிய இவர்களும் பூமியிற் பெயர் பெற்ற பற்பல தேசாதிபதிகளான இன்னும் அனேக க்ஷத்திரியர்க ளும் உனக்காக வந்திருக்கின்றனர். அன்புள்ளவளே! பராக்ரம சாலிகளான இவர்கள் உனக்காகச் சிறந்தலக்ஷியத்தை அறுப்பார்கள். அழகியவளே! இந்த லக்ஷியத்தை எவன் அடிக்கிருனே அவனை இப் போதே வரிக்கக்கடவாய்' என்று த்ருஷ்டத்யும்னன் சொன்னன்.

இருநூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.
ஸ்வயம்வரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிராம்மணர்களுக்கு நடுவில் பாண்டவர்கள் இருப்பதாகக் கிருஷ்ண பகவான் அறிந்து பலராமருக்குச் சொன்னதும், வில்லைப் பார்த்த வுடன் சில அரசர்கள் ஆசையொழிந்ததும், சிசுபாலன் முத லானவர் வில்லை நாணேற்றுகையில் பங்கமடைந்ததும், அர்ஜுனன் வில்லை நாணேற்ற விரும்பினதும்.)

அலங்காரஞ் செய்துகொண்டவர்களும், குண்டலங்கள் தரித் துக்கொண்டவர்களும், அழகினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் குலத்தினா லும் ஒழுக்கத்தினாலும் தனத்தினாலும் இளமைப்பருவத்தினாலும் கர்வம் விருத்தியடைந்தவர்களுமான அந்த யுவராஜர்களனைவரும் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சக்கருதி, தம்தம்மிடமுள்ள அஸ்திரபலத் தையும் தேகவன்மையையும் நினைத்து, மதவேகத்தினால் கூட்டத்தி னின்றும் வேறுபட்ட இமயமலையிலுள்ள மதயானைகள்போல ஆயுத பாணிகளாகக் கிளம்பினர். அப்போது, அவ்வரசர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பொறாமையுடன் நோக்கிக்கொண்டும் மதனனால் அங்கங்கள் பீடிக்கப்பட்டும், 'த்ரௌபதி எனக்குத்தான்' என்று சொல்லிக் கொண்டும் ஆஸனங்களினின்றும் எழுந்தனர். அந்தத் திரௌ பதியை ஜயித்துக்கொண்டுபோகும் விருப்பத்துடன் ஸ்வயம்வர மண் டபத்தில் கூட்டமாகச்சேர்ந்த அவ்வரசர்கள் பர்வதராஜ புத்ரியான பார்வதியை அடையவிரும்பிக் கூடின தேவக்கூட்டங்களைப்போல விளங்கினர். மன்மதபாணங்களால் பீடிக்கப்பட்ட அங்கங்களை உடைய அந்த அரசர்கள் த்ரௌபதியை அடைந்த மனத்தோடு ஸபா மண்டபத்தில் இறங்கினபிறகு, ஸ்நேஹிதர்களாயிருந்தும் த்ரௌ பதியின் நிமித்தம் பகைசெய்துகொண்டனர். தேவக்கூட்டங்கள், ருத்திரர்கள், ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், அச்விநிதேவர்கள், ஸாத் யர்கள், மருத்துக்கள் இவர்களெல்லாரும் யமனையும் குபேரனையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு விமானங்களோடு அங்கே வந்தனர். அஸு ரர்களும், கருடர்களும், மஹாநாகர்களும், நாரதர் பர்வதர் முதலிய தேவரிஷிகளும், யக்ஷர்களும், சாரணர்களும், அப்ஸரஸுகளோடு கூடிய விச்வாவஸு முதலான கந்தர்வச்ரேஷ்டர்களும், விரைவாக அங்கே வந்தனர். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் வ்ருஷ்ணிகளும் அந்தகர் களுமாகிய யாதவச்ரேஷ்டர்கள் மேலானவர்களுக்கு அடங்கிப் பார்த் துக்கொண்டிருந்தனர். மஹான்களாகிய அவர்கள் கிருஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயத்தில் அடங்கியிருந்தனர். கிருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரரையும்

பீமனையும் அர்ஜுனனையும் வீரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களையும் முறையே பலராமருக்குச் சொன்னர். மதங்கொண்ட பெரியயானைகள் போன்ற உருவமுள்ள அந்த [1] ஐவரும் தாமரைத் தடாகங்களில் சிறந்த ஐந்து யானைகளிருப்பதுபோல் இருக்கக்கண்டு, யதுவீரர்களில் சிறந்தவரான மாதவர் அவர்களை நீறுபூத்து மறைந்திருக்கும் பஞ்சாக்னிகளைப்போல நினைத்தனர். பலராமர் அவர்களைக் கண்டு உள்ளம்மகிழ்ந்து கிருஷ்ணனை நோக்கினர். கிருஷ்ணையையடைந்த பார்வைகளும் மனோவிருத்திகளுமுடையவர்களும் முயற்சியுள்ளவர்களும் உதடுகளைக் கடித்துக் கண்கள் சிவந்தவர்களும் வீரர்களுமான, மற்ற ராஜபுத்திரர்களும் ராஜபௌத்திரர்களும் அந்தப் பஞ்சபாண்டவர்களைப் பார்க்கவில்லை. அவ்வாறே, சிறந்த கைகளையுடைய அந்தக் குந்திபுத்திரர்கள் மஹானுபாவர்களும் வீரர்களுமாகிய நகுல ஸஹதேவர்கள் ஆகிய இவர்களனைவரும் அந்தத் திரௌபதியைக் கண்டபோதே மன்மதபாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவராயினர். அப்போது, அந்த ஆகாயம், தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் நிரம்பினதும், கருடர்களும் நாகர்களும் அஸுரர்களும் ஸித்தர்களுமாகிய இவர்களாலடையப்பட்டதும், திவ்யபரிமளம் வீசுவதும், தேவலோகத்திய புஷ்பவருஷங்கள் சொரிவதும், ஸபாமண்டபத்தின் மேல் ஆகாயத்தில் எங்கும் நிறைகின்ற மேககர்ஜனம்போன்ற தேவர்களுடைய துந்துபிகளின் பெருமுழக்கங்களும் புல்லாங்குழல்கள் வீணைகள் பணவங்கள் இவைகளின் நாதங்களும் நிரம்பினதும், நாற்புறங்களிலும் தேவவிமானங்கள் நெருங்கினதுமாயிருந்தது.

பிறகு, அந்த ராஜக்கூட்டங்கள் வரிசையாகத் திரௌபதியை உத்தேசித்துத் தம் பராக்ரமங்களைக் காண்பிக்கத் தொடங்கினர். கர்ணன், துரியோதனன், ஸால்வன், சல்யன், அச்வத்தாமா, க்ராதன், ஸுநீதன், வக்ரன் (தந்தவக்கிரன்) களிங்கதேசத்தரசன், வங்கதேசத்தரசன், பாண்டியன், புண்ட்ரதேசத்தரசன், விதேகராஜன், வனராஜன் இவர்களும் தாமரையிதழ்களைப்போன்ற கண்களும் பெருங்கைகளுமுடையவர்களும் கிரீடங்களையும் முத்துமாலைகளையும் தோள்வளைகளையும் மிகுதியாக அங்கங்களில் அணிந்துகொண்டவர்களும் பராக்ரமமும் தைரியமுமுள்ளவர்களுமான இன்னும் அனேகம் தேசாதிபதிகளாகிய ராஜபுத்திரர்களும் ராஜபௌத்திரர்களும் தங்

---

[1] 'ஸர்வாங்கஸுந்தரமாகிய ஐந்து கஜேந்திரங்கள்' என்பது பழைய உரை.

கள் தங்கள் பராக்ரமங்களைப்பற்றிக் கர்ஜித்தனர். அந்த உறுதியான வில்லை நாணேறிடுவதற்கு மனத்தினாலும் முடியவில்லை. அவ்வரசர்கள் தம்சக்தியைக் காண்பிக்கும்போது அந்தப் பாரமானவில் அதிர்வினால் அலைக்கப்பட்டுத் தடுமாறித் தங்கள் வன்மையினாலும் சிக்ஷையின் சிறப்பினாலும் பூமியின்மேல் நிலைத்துநின்றபிறகு உற்சாகம் குறைந்து கிரீடங்களும் ஹாரங்களும் நழுவப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு முயற்சியை விட்டுவிட்டனர். அப்போது, அந்த ராஜக்கூட்டங்கள் கடினமான வில்லினால் ஹாரங்களும் தோள்வளைகளும் நழுவ ஹாஹாகாரஞ்செய்து த்ரௌபதியின் மேலுள்ள விருப்பத்தை விட்டுத் துயரமடைந்திருந்தனர். இவ்வாறு, அவ்வரசர்கள் நாற்புறங்களிலும் திரும்பிப்போனபிறகு, சேதிதேசாதிபதியும் வீரனும் யமனுக்கொப்பான பலசாலியும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனும் புத்திசாலியும் தமகோஷபுத்திரனுமான சிசுபாலன், அரசர்களின் முன்னிலையில் வில்லின் அருகில் வந்து நின்றான். அந்த வில் அவனால் நாணேறிடப்படும்போது நாண்பூட்டுவதற்கு உளுந்தளவு மிச்சம் இருக்கையில் அவன் அந்த வில்லினால் பீடிக்கப்பட்டு முழங்கால் மடித்துப் பூமியில் விழுந்தான். உடனே எழுந்து அவ்வரசன் தன் தேசத்திற்குச் சென்றான். அவனுக்குப்பிறகு, பெரிய சூரனும் மிகுந்தபலசாலியும் சங்குபோன்ற கழுத்தும் பருத்ததோள்களும் உடையவனும் மதயானை போல நடப்பவனும் மதயானை போலச் சிவந்த கண்களையுடையவனும் மதயானைபோன்ற வேகமுள்ளவனுமாகிய ஜராஸந்தனென்னும் அரசன் மலைபோல் அசையாதவனாக வில் அருகில் வந்து நின்றான். அவனால் ஏறிடப்படும்போது, வில்பூட்டுவதற்கு இன்னும் கடுகளவு இருக்கையில் திருப்பியடித்தது. அவனுக்குப் பின், மஹாவீரனும் மஹாபலசாலியும் மத்ரதேசத்தரசனுமான சல்லியனும் வந்தான். அவனால் ஏறிடப்படும்போது, பின்னும் பயற்றினளவிருக்கையில் திருப்பியடித்தது. உடனே, பின் திரும்பிப்பாராமல் தன் ராஜ்யத்திற்குப் புறப்பட்டான்; பிறகு, ‘இந்த உயர்ந்தவில்லை இப்போது எந்த அரசன்தான் நாணேறிடுவான்?’ என்று மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு மறுபடியும் நின்றான். அவனுக்குப் பிறகு, அகங்காரமுள்ளவனும் அஸ்திரங்களில் நிச்சயமான ஞானமுள்ளவனும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தினவனும் மஹாபலசாலியும் சூரனும் திருதராஷ்டிர புத்திரனுமான துரியோதனராஜன் அங்கே ஸஹோதரர்களின் நடுவில் விரைவாக எழுந்தான்; த்ரௌபதியைக் கண்டு களிப்புற்று வில்லின் அருகில் வந்தான். அவன் வில்லை எடுத்துக்கொண்டபிறகு, வில்லைத்

தரித்த இந்திரனைப்போல் விளங்கினான். அவன் தனுஸை நாணேறிடத் தொடங்கினான். ஏறிடப்பட்ட அந்தவில் இன்னும் எள்ளளவு இருக்கையில் திருப்பி அடித்தது. அப்போது, துரியோதனராஜன் கை விற்பிடியை விட்டதனால் வன்மையுள்ள அந்த வில்லினால் அடிக்கப்பட்டு அண்ணாந்துவிழுந்தான். வில்லினால் அடிக்கப்பட்ட அந்த அரசன் வெட்கத்துடன் சென்றான். அவனுக்குப்பிறகு, ஸூரிய புத்திரனும் ஸூதபுத்ரனும் ச்ரேஷ்டனுமான கர்ணன் வில்லினிடம் வந்து அதைத் தூக்கினான். அவனாலும் ஏறிடப்பட்ட அந்த வில் மயிரிழையளவில் திருப்பியடித்தது. மூன்றுலோகங்களையும் ஜயிக்கத்தக்கவனும் பலத்தினால் மூன்று லோகங்களிலும் பெயர் பெற்றவனுமான அந்தக் கர்ணனும் அந்தவில்லினால் தோல்வியடைந்தானென்றதனால் எல்லோரும் அந்த வில்லினிடம் பயமுற்றனர். கர்ணனும் அந்த வில்லினால் இவ்வாறு தோற்கச்செய்யப்பட்டுப் போகவே, ராஜச்ரேஷ்டர்கள் தாமரைமலர்போன்ற முகங்கள் கவிழ்ந்து கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. கர்ணன் தோல்வியுற்றதைப் பார்த்து, உலகத்தில் வீரர்களான ராஜச்ரேஷ்டர்கள் வில் எடுப்பதிலும் த்ரௌபதியை அடைவதிலும் ஆசையற்றவராயினர்.

அந்த ஸபையில் ஜனங்கள் பரபரப்படைய, அரசர்கள் வீரவாதம்செய்து ஓய்ந்தபோது, வீரனும் குந்திபுத்திரனுமாகிய அர்ஜுனன் அந்தத் தனுஸை நாணேறிடவும் அம்புதொடுக்கவும் நினைத்தான். பிறகு, அஸுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மிகமேலானவரும் மிகச் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் யதுவம்சவீரருமான வாஸுதேவர், த்ரௌபதி பாண்டுபுத்திரனான அர்ஜுனன் கைக்கு வந்ததாக நினைத்துப் பலராமருடன் கைபிசைந்து களிப்புற்றார். யதுவீரர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்களும் தௌம்யரும் தர்மபுத்திரரும் அவர் ஸஹோதரர்களும் தவிர, அந்த ஜனக்கூட்டத்திலுள்ள ராஜச்ரேஷ்டர்களும் ப்ராம்மணச்ரேஷ்டர்களும் அப்போது நிஜரூபம் மறைந்திருந்த பாண்டவர்களை அறியவில்லை.

இருநூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வர பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வில்லை நாணேற்றிட எழுந்திருந்த அர்ஜுனனுக்குப் பிராம்மணர்கள் ஆசீர்வாதஞ் செய்ததும், அர்ஜுனன் வில்லை நாணேற்றிட்டு லக்ஷ்யத்தை அறுத்ததும், த்ரௌபதி அர்ஜுனனுக்கு மாலையிட்டதும்.)

எப்போது அரசர்கள் வில்லை நாணேற்றிடும் செய்கையிலிருந்து நிவிர்த்தியாயினரோ அப்போது உயர்ந்தபுத்தியுள்ள அர்ஜுனன் பிராம்மணர் மத்தியிலிருந்து எழுந்தான். இந்திரத்வஜம்போன்ற ஒளியையுடைய பார்த்தன் புறப்பட்டனைதக்கண்டு பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள் கிருஷ்ணாஜினங்களை வீசிக் கூவினர். சிலர் வருத்தமுள்ளவராயினர். சிலர் ஸந்தோஷமுள்ளவராயினர். புத்திமான்களும் காரியந்தெரிந்தவர்களுமான மற்றும் சிலர், 'பிராம்மணர்களே! எந்தவில் உலகத்தில் க்யாதிபெற்றவர்களும் பலவான்களும் தனுர்வேதத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டவர்களுமாகிய கர்ணன் சல்லியன் முதலான க்ஷத்திரியர்களால் வளைக்கப்படவில்லையோ அந்த வில்லை, அஸ்திரப் பயிற்சியில்லாதவனும் தேகவன்மையில் மிகக் குறைந்தவனுமான ஒரு சிறு பையனால் எவ்வாறு நாணேற்றிட முடியும்? சாபல்யத்தினால் ஆராய்ந்துபாராமற் செய்யும் இந்தக் காரியம் பயன்படாமற் போனால், எல்லா அரசர்களின் நடுவிலும் பிராம்மணர்கள் பரிகாசத்துக்கு உரியவராவார்கள். இவன் கர்வத்தினாலாவது ஸந்தோஷத்தினாலாவது பிராம்மணர்களுக்குள்ள சபலத்தினாலாவது வில்லை வளைக்கப் புறப்பட்டிருந்தால் தடுக்கப்படவேண்டும். போகாமலிருப்பது நலம். அரசர்களின் எளனத்திற்குப் பாத்திரர்களாகாமலிருப்போம்; அவமதிப்பை அடையாமலிருப்போம்; உலகத்தில் இகழப்படாமல் இருப்போம்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர். இன்னும் சிலர், 'யௌவன வயஸிலிருப்பவன்; அழகுள்ளவன்; மகாகஜத்தின் துதிக்கைபோன்ற கைகளையுடையவன்; பருத்த தோள்களும் தொடைகளும் புஜங்களுமுடையவன்; தைரியத்தில் இமயமலைபோன்றவன்; ஸிம்மம்போலக் கம்பீரமான நடையுள்ளவன்; மதயானையைப்போல நடக்கிறவன்; ஒளியுள்ளவன்; இவனிடத்தில் இந்தக்காரியத்தில் திறமை எதிர்பார்க்கக்கூடியதே; இவனுடைய உற்சாகத்தினாலும் ஊகிக்கத் தகுதியிருக்கிறது. இவனுடைய சக்திதான் பெரிய உற்சாகத்தைத் தருவது. அசக்தன் தானே

செல்லான்; மேலும், பிராம்மணர்களுக்கு அஸாத்யமான கருமம் ஒன்றும் எந்த லோகங்களிலும் சரீரத்தோடு ஸஞ்சரிக்கும் எந்தப் புருஷர்களிடத்திலும் இருப்பதில்லை. ஜலத்தையும் காற்றையும் புஜிப்பவர்களும் காய்கிழங்குகளை ஆகாரமாகக்கொண்டவர்களும் உறுதியான தவமுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்கள் தேகபலம் குறைந்தவர்களாயிருந்தும் தங்கள் தவவன்மையினால் அதிக பலவான்களாகிறார்களன்றோ? ஸரியோ தவறோ, ஸுகமோ கஷ்டமோ, பெரிதோ சிறிதோ வலியநேர்ந்த கருமத்தைச் செய்யும் பிராம்மணன் அவமதிக்கத்தகான். ஜமதக்னி புத்திரரான பரசுராமரால் க்ஷத்ரியர்கள் யுத்தத்தில் அபஜயப்பட்டனர். அகஸ்தியர் தமது பிரம்மதேஜஸினால் அகாதமான கடலைக் குடித்தனர். ஆதலால், இங்குள்ளவரனைவரும், 'இவன் சிறுவன்' என்றுசொல்லட்டும். இவன் சிறந்தவன். சீக்கிரத்தில் வில்லை நாணேற்றிடட்டும்' என்றனர். மற்றப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்கள், 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்றனர்.

இவ்வாறு அந்தப்பிராம்மணர்கள் பலவகைச்சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அர்ஜுனன் தனுஸின் சமீபத்தில் பின்வாங்காமல் மலைபோல நின்றான். பிறகு, பாண்டவஶ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன், த்ருஷ்டத்யும்னனை நோக்கி, 'இந்தத் தனுஸ் பிராம்மணர்கள் நாணேற்றக்கூடியதுதானா?' என்றான். அவன் சொன்னதைக் கேட்டு, த்ருஷ்டத்யும்னன், 'பிராம்மணோத்தமா! பிராம்மணன், க்ஷத்ரியன், வைசியன், சூத்திரன் இவர்களில் யாராயினும் இந்தச் சிறந்த தனுஸை நாணேற்றிடுவானாயின் அவனுக்கு என் ஸஹோதரியைக் கொடுப்பேன். நான் சத்யமாகச் சொன்னேன்' என்றுசொன்னான். அதன்பிறகு, மஹாபராக்ரமசாலியும் போரில் வெல்லமுடியாதவனுமான அந்த அர்ஜுனன், அந்தத் தனுஸைச்சுற்றிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தான். பிறகு, அவன் வரத்தைக்கொடுக்கும் தேவனையும் பிரபுவுமாகிய ஈஶ்வரனுக்குத் தலைவணங்கிக் கிருஷ்ணனை மனத்தில் நினைத்து வில்லையெடுத்தான். தனுர்வேதத்தில் சிறந்தவர்களான ருக்மன், ஸுநீதன், வக்ரன், கர்ணன், துரியோதனன், சல்லியன், ஸால்வன் ஆகிய இவர்களால் முதலில் மிகுந்த முயற்சி செய்தும் எந்த வில் நாணேற்ற முடியாமற்போயிற்றோ அந்த வில்லை அப்போது வீரர்களுள் கர்வமுள்ளவனும் கிருஷ்ணனுக்கொப்பான மஹிமையுள்ளவனும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் ஒரு நொடியில் நாணேற்றிட்டான்; ஐந்து பாணங்களையெடுத்து லக்ஷியத்தையும் அடித்தான். செம்மையாக அடிக்கப்பட்ட அந்த லக்ஷயம் உடனே யந்திரத்துவாரத்தின் வழியாகப் பூமியில் விழுந்தது. பிறகு,

ஆகாயத்திலும் தேவர்களின் கோஷமுண்டாயிற்று; சபைநடுவிலும் பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. சத்துருக்களை வதஞ்செய்கிறவனுகிய அர்ஜுனனுடைய தலையில் இந்திரன் தேவமலர்களைப் பொழிந்தான். அங்கிருந்த ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்கள் உத்தரீயங்களை வீசினார். எல்லாரும் ஆச்சர்யமுற்று ஹாஹாகாரங்களைச்செய்தனர். ஆகாயத்திலிருந்து அந்த ஸபையில் நாற்புறங்களிலும் பூமாரிகள் பொழிந்தன. வாத்தியக்காரர்கள் அனேகம் உபவாத்யங்களுடன் வாத்தியங்களை வாசித்தனர். அங்கே ஸூதமாகதர்களின் கூட்டங்களும் நல்லிசையுடன் துதிசெய்தன. சத்துருக்களைக் கொல்லுபவனுகிய த்ருபதன் அவனைக்கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். அவன் தன் ஸைன்யங்களுடன் தான் அர்ஜுனனுக்கு உதவிசெய்ய விரும்பினுன். அந்தப் பெரிய ஆரவாரம் விருத்தியடைந்தபோது, தர்மிஷ்டர்களிற் சிறந்த யுதிஷ்டிரர், புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களுடன் கூட இருப்பிடத்திற்கே சென்றுர். அடிக்கப்பட்ட லக்ஷியத்தையும் இந்திரனுக்கொப்பான பார்த்தனையும் பார்த்த கன்னிகையாகிய கிருஷ்ணை, எப்போதும் வழக்கமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கும் புதியவள்போலிருந்தாள். நகைக்காமலிருக்கும்போதே நகைப்பவள்போலவும் மதுமதமில்லாமலே ஸ்ருங்கார விலாஸங்களினுல் மயங்கினவள்போலவும் வாக்கினுலல்லாமல் பார்வையினுலேயே பேசுகிறவள் போலவும் வெண்மையான உயர்ந்த புஷ்பமாலையை எடுத்துக்கொண்டு புன்னகையுடன் அர்ஜுனனிடம் சென்றுள். க்ஷத்திரிய வீரர்களின் மத்தியிலிருந்த கிருஷ்ணை, அச்சமின்றி அவர்களுக்குப் பின்னே சென்று பிராம்மணக்கூட்டத்தின் மத்தியிலிருக்கும் அர்ஜுனனது மார்பில் மாலையை அணிந்து, தேவேந்திரனை இந்திராணிபோலவும், அக்னியை ஸ்வாஹாதேவிபோலவும், விஷ்ணுவை லக்ஷ்மிபோலவும், ஸூர்யனை உஷையென்னும் காலைசந்திபோலவும், மன்மதனை ரதிதேவிபோலவும், மஹேஸ்வரனைப் பார்வதிபோலவும் வரனுகவரித்தாள். நினைத்தற்கரிய செய்கையுள்ள அந்த அர்ஜுனன், ஸபாமண்டபத்தில் ஜயித்து, அந்தப் பிராம்மணர்களால் கொண்டாடப்பெற்று, அந்தத் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு, அவளால் பின்தொடரப்பெற்று ஸ்வயம்வரமண்டபத்தினின்று புறப்பட்டான்.

இருநூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அரசர்கள் கோபங்கொண்டு த்ருபதனைக் கொல்லவந்தபோது பீமார்ஜுனர்கள் சண்டைக்கு ஆயத்தமாயிருப்பதைத் தெரிந்து கிருஷ்ணபகவானும் பலராமரும் பேசிக்கொள்வது.)

த்ருபதராஜன் அப்போது தன்பெண்ணை அந்தப் பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்க நினைத்தபோது, அரசர்கள் ஒருவரையொருவர் ஸமீபித்துப் பார்த்துக்கொண்டு கோபமுற்றனர். அவர்களனைவரும் பரஸ்பரம் ஒற்றுமையான எண்ணத்துடன் சேர்ந்து பேசிக்கொண்டனர். 'நாமெல்லோரும் துராத்மாவான த்ருபதனால் அழைக்கப்பட்டு ஸ்வயம்வரம்பார்க்கிற ஆசையினால் சேர்ந்துவந்தோம். இந்தத் த்ருபதன் நம்மெல்லாரையும் துரும்பாக நினைத்து நம்மைத்தாண்டிப் பெண்களிற் சிறந்த த்ரௌபதியை ஒரு பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்க நினைக்கிறான். செடியை வளர்த்துக் காய்க்கிறகாலத்தில் இவன் வெட்டுகிறான். நம்மை அவமதிக்கின்ற இந்தத் துராத்மாவை நாம் கொன்றுவிடுவோம். இவன் குணங்களைப்பற்றிக் கௌரவிப்பதற்கும் பெரியவனென்று மரியாதைக்கும் தகுந்தவனாயிருக்கவில்லை. க்ஷத்ரியர்களுக்குப் பகைவனான இந்தத் துராசாரமுள்ளவனையும் இவன் புத்திரனையும் கொல்வோம். இவன் எல்லா அரசர்களையும் அழைத்து மரியாதைசெய்து உயர்ந்த அன்னத்தையும் புஜிப்பித்து அதன்பின் அவமதித்திருக்கிறான். தேவஸபைபோன்ற இந்த ராஜஸபையில் தகுதியான அரசர்கள் ஒருவரையும் இவன் காணவில்லையா? ஸ்வயம்வரவிஷயத்தில் பிராம்மணர்களுக்குத் தகுதியில்லை. ஸ்வயம்வரம் க்ஷத்ரியர்களுக்கென்பது சாஸ்திரப்பிரஸித்தமானது. அரசர்களே! அல்லது, இந்தப்பெண் க்ஷத்திரியன் யாரையும் அடைய விரும்பாமலிருப்பாளாயின் இவளை நெருப்பில் போட்டுவிட்டு நம் தேசங்களுக்குச் செல்வோம். பிராம்மணன் அவஸரத்தினாலாவது ஆசையினாலாவது ராஜஸ்ரேஷ்டர்களுக்கு விருப்பமில்லாத இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருப்பானாயின் அவனை எவ்வகையிலும் நாம் கொல்லலாகாது. ஏனெனில், நமது ராஜ்யம், வாழ்வு, தனம், புத்ர பௌத்ரர்கள், மற்றுமுள்ள நமதுஸம்பத்தெல்லாம் பிராம்மணர்களுக்காகவே இருக்கின்றன. அவமானத்திற்குப் பயந்தும் தங்கள்

தர்மத்தைக் காப்பதற்காகவும் மற்ற ஸ்வயம்வரங்களுக்கும் இவ்விதமான முடிவுவராமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லிப் பரிகாயுதங்கள்போன்ற கைகளையுடைய ராஜச்ரேஷ்டர்கள் கோபித்துத் துருபதனைக் கொல்வதற்கு ஆயுதங்களுடன் எதிர்த்துப் போயினர். அவர்களிற் பலர் வில்லுகளையெடுத்துக் கோபித்துவருகிறதைக் கண்டு பயந்து த்ருபதன் பிராம்மணர்களைச் சரணமடைந்தான். த்ருபதன் பயத்தினாலாவது சக்தியில்லாமையினாலாவது உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவாவது பிராமணரைச் சரணமடையவில்லை. அரசர்களை ஸமாதானப்படுத்துவதற்காக அவர்களிடம் போனான். மதம்பிடித்த யானைகள்போல் வேகமாக ஓடிவருகின்ற அவ்வரசர்களைச் சத்துருக்களை வெல்லுகிறவர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளும் பாண்டுபுத்திரர்களுமான பீமார்ஜுனர்கள் எதிர்த்துச் சென்றனர். பிறகு, அவ்வரசர்கள் கோபத்தோடு ஆயுதங்களையெடுத்துக் கொண்டும் மணிக்கட்டுக்கும் விரல்களுக்கும் தோலுறைகள் போட்டுக்கொண்டும் குருகுல புத்திரர்களாகிய பீமார்ஜுனர்களைக் கொல்லக் கருதிக் கிளம்பினர். அப்போது ஆச்சர்யமும் பயங்கரமுமான செய்கைகளை உடையவனும் மகாபலசாலியும் இடிக்கொப்பான வன்மையுள்ளவனும் ஒப்பற்ற வீரனும் மஹாகஜங்கள் போன்றவனுமாகிய பீமன் இரண்டு கைகளினாலும் ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி இலைகளை உதறினான். எதிரிகளை அழிப்பவனும் பருத்தும் நீண்டுமுள்ள புஜங்களுள்ளவனுமாகிய பீமன், தண்டாயுதனான யமன் உக்கிரமான தண்டாயுதத்தை எடுத்துக்கொள்வதுபோல், அம்மரத்தை எடுத்துக் கொண்டு புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனுக்கு ஸமீபத்தில் நின்றான். நினைக்கமுடியாத செய்கையுள்ளவனும் மனிதருக்கு மேற்பட்ட புத்தியுள்ளவனும் இந்திரனுக்கொப்பான பராக்கிரமமுள்ளவனுமாகிய அந்த அர்ஜுனன் தன் சகோதரனான பீமனுடைய அந்தச் செய்கையைக்கண்டு வியப்புற்றான்; பயமின்றி விற்பிடித்து நின்றான்.

மனிதருக்கெட்டாத ஞானமுள்ளவரும் நினைத்தற்கரிய செய்கையுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான், பீமார்ஜுனர்களுடைய அந்தச் செய்கையைக் கண்டு, பலராமரைநோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'ஸிம்மம்போலவும் விருஷபம்போலவும் கர்வமாகநடந்துகொண்டு பனைமர உயரமுள்ள மஹாதனுஸை இழுக்கிறானே, இவன் அர்ஜுனன்தான். ஸங்கர்ஷணரே! நான் வஸுதேவபுத்திரனாயிருந்தால் இதில் ஸந்தேகமில்லை. இதோ பலத்தினால் விருக்ஷத்தைப் பிடுங்கி அரசர்களை வெல்லுவதற்கு ஸாஹஸமாக ஆரம்பித்திருக்கிறா

னே இவன் வ்ருகோதரன். அவனைத்தவிர மற்றொருவன் இந்தப் புவனியில் இப்போது யுத்தத்தில் இவ்விதமான செய்கையைச் செய்யவல்லவனில்லை. தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற நீண்ட கண்களையுடையவரும் பெரிய தேகமுடையவரும் ஸிம்மம்போன்ற நடையுள்ளவரும் வணக்கமுள்ளவரும் பசுமை நிறமுள்ளவரும் நீண்டு பிரகாசிக்கின்ற அழகிய மூக்குடையவருமாக இதோ எதிரில் வருகிறாரே அவர் தர்மபுத்திரரே. க்ருத்திகாபுத்திரர்களான இரண்டு சுப்பிரமணியர்களைப் போலிருப்பவர் அச்வினிதேவதைகளின் புத்திரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களென்பது என்னுடைய ஊகம். பாண்டவர்களும் குந்தியும், அந்த அரக்குமாளிகை எரித்ததிலிருந்து விடுபட்டதை நான் கேள்விப்பட்டேன்' என்றார். ஜலமில்லாத மேகம்போன்ற நிறமுள்ள பலராமர், ஸந்தோஷத்துடன், 'நமது அத்தையாகிய குந்தி கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களான புத்திரர்களுடன்கூட விடுபட்டதைக் கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தேன்' என்று தமது தம்பியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் சொன்னார்.

இருநூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் கர்ணனைத் தோற்கச் செய்ததும், பீமன் சல்லியனைத் தோற்கச் செய்ததும், யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்கள் துரியோதனாதியரைத் தோற்கச் செய்ததும், மறுபடி யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமான அரசர்கள் கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு யுத்தமுயற்சியை விட்டு அவரவர் இருப்பிடம் சென்றதும், திரௌபதியுடன் பீமார்ஜுனர்கள் குயவன் வீட்டுக்குச் சென்றதும்.)

அங்குள்ள பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள், கிருஷ்ணாஜினங்களையும் கமண்டலங்களையும் உதறிக்கொண்டு, 'நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். எதிரிகளுடன் நாங்கள் சண்டைசெய்வோம்' என்றனர். இவ்வாறு சொன்ன அந்தப் பிராம்மணர்களைப் பார்த்து, அர்ஜுனன், சிரித்துக்கொண்டு, 'நீங்கள் பார்ப்பவர்களாக என்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருங்கள். நான் கூர்மையான முனையுள்ள அம்புகளை நூற்றுக்கணக்காக இறைத்துச் சீறின ஸர்ப்பங்களை மந்திரங்களினால் தடுப்பதுபோல் இவர்களைத் தடுத்துவிடுவேன்' என்றான். மஹாபலசாலியான அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொல்லிக் கன்னியாசுல்கமாகக் கிடைத்த அந்த வில்லை வளைத்துக்கொண்டு ஸஹோதரனான பீமஸேனனுடன்

கூட மலைபோல் அசையாமல் நின்றான். பிறகு, பீமார்ஜுனர்களிருவரும் யுத்தத்தில் மிக்க கர்வமுள்ள கர்ணன் முதலான க்ஷத்திரியர்களைக்கண்டு பயப்படாமல் இரண்டு யானைகள் எதிரியானைகளைச்சந்திப்பதுபோல் சந்தித்தனர். யுத்தஞ்செய்ய ஆயத்தரான அவ்வரசர்கள், 'பிராம்மணன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவருவானாயின் அவனை யுத்தத்தில் வதஞ்செய்யக் கண்டிருக்கிறோம்' என்ற கடுஞ்சொற்களைச் சொன்னார்கள். அவ்வாறு சொல்லி, அரசர்கள், உடனே பிராம்மணர்களைத் துரத்தினர்.

மஹாபராக்ரமசாலியான கர்ணன், பெண்யானைக்காக ஓர் ஆண்யானைஎதிரியானையை நோக்கிச் செல்வதுபோல, அந்த யுத்தத்தில் அர்ஜுனனை எதிர்த்துச் சண்டைக்குச் சென்றான். மத்திரதேசத்து அரசனும் பலவானுமான சல்லியன் பீமஸேனனை அந்த யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் சென்றான். துரியோதனன்முதலியவரனைவரும் பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்து மெள்ள ஆரம்பித்துப் பிரயாஸமின்றி எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தனர். அப்போது எதிர்த்துவரும் ஸூர்யபுத்திரனான கர்ணனைச் சிறந்தவனான அர்ஜுனன் வலிமையுள்ள வில்லையிழுத்துக் கூர்மையான பாணங்களினால் எதிர்த்தடித்தான். உக்கிரமான சக்தியும் கூர்மையுமுள்ள அந்தச் சரங்களின் வேகத்தினால் பிரமித்த கர்ணன் பிரயாஸத்துடன் அவனைத்தொடர்ந்தான். பாணம்விடுகிற வேகத்தில் அளவிடமுடியாத அவ்விரண்டு சிறந்த வீரர்களும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதி மிக்க கோபத்துடன் யுத்தஞ்செய்தனர். 'நீ செய்ததற்குப் பிரதியாக நான் செய்ததைப் பார்' என்றும், 'என் கைவன்மையைப் பார்' என்றும் ஒருவர்க்கொருவர் வீரவாதம் கூறினர். புவியில் நிகரற்றதான அர்ஜுனனுடைய புஜபராக்ரமத்தைக்கண்டு ஸூர்யபுத்திரனானகர்ணன் உடனே கடுங்கோபத்துடன் யுத்தஞ்செய்தான். அப்போது அர்ஜுனனால் விடப்பட்ட அந்த வேகமுள்ள பாணங்களைத் தடுத்து உரக்கக் கர்ஜனை செய்தான். அவன்சேனைகள் அதைக் கொண்டாடின.

அப்போது, கர்ணன், 'பிராம்மணச்ரேஷ்டனே! உன் கைகளின் பராக்ரமத்திற்காகவும், யுத்தத்தில் நீ சோராமலிருப்பதற்காகவும் பாணங்களிலும் அஸ்திரங்களிலுமுள்ள இந்த மேன்மைக்காகவும் நான் ஸந்தோஷப்படுகிறேன். பிராம்மணோத்தமனே! நீ உருவத்துடன் வந்த தனுர்வேதமோ? அல்லது பரசுராமனோ? அல்லது பிரத்யக்ஷமாக வந்த இந்திரனோ? அல்லது பிரத்யக்ஷமாகவந்த நித்யரான விஷ்ணுவோ? நீ உன்னை மறைத்துக்கொள்வதற்காக இந்தப் பிராம்மணரூபத்தை எடுத்துக்கைவலிமையைக் கொண்டு

எனக்கு எதிர்யுத்தஞ் செய்கிறாயென்று நினைக்கிறேன். யுத்தத்தில் கோபமுற்ற என்னுடன் பிரதியுத்தஞ் செய்வதற்கு நேரில்வர இந்திரனையும் பாண்டுபுத்திரனான அர்ஜுனனையும் தவிர வேறு ஓர் ஆண்பிள்ளை வல்லவன் அல்லன். பாண்டவர்களனைவரும் அர்ஜுனனுள்பட அப்போதே அரக்குமாளிகையில் எரிந்துபோயினர். அர்ஜுனனைத் தவிர மற்றொருவன் யுத்தத்தில் என்னை அடிக்கச் சக்தனல்லன்' என்றுசொன்னான். அவன் இவ்வாறு சொன்னதற்கு, அர்ஜுனன், 'கர்ண! நான் தனுர்வேதமல்லேன்; பராக்ரமசாலியான பரசுராமருமல்லேன்; யுத்தஞ்செய்பவரிற் சிறந்தவனும் ஆயுததாரிகளெல்லாரிலும் மேலானவனுமான பிராம்மணன்; குருவினுபதேசத்தினால் பிரம்மாஸ்திரத்திலும் இந்திராஸ்திரத்திலும் தேர்ச்சியுள்ளவன். வீரனே! இப்போது உன்னை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்கு இருக்கிறேன். நீ அசையாமல் நில். தோற்றேனென்றாவது சொல். அதன் பிறகு, ஸுகமாகச் செல்லலாம்' என்று மறுமொழி சொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறு சொல்லி உடனே கர்ணனுடைய வில்லை முறித்தான். உடனே, கர்ணன் வேறு வில்லையெடுத்து யுத்தஞ்செய்ய அம்புதொடுத்தான். அர்ஜுனன் பார்த்து அவனுடைய அந்த வில்லையும் அம்புகளினால் துணித்து ஸூர்யகுமாரனான அவனையும் யுத்தத்தில் அடித்தான். அப்போது ராதையின் புத்திரனும் மஹாபலசாலியுமான கர்ணன் வில் முறிந்து பாணங்களினால் அங்கங்களில் அதிகமாக அடிபட்டு உடனே ஓடினான். மறுபடியும், சற்று நேரத்துக்குப்பின் கர்ணன் அம்புகளுடன் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு வந்தான்; அப்போது அர்ஜுனன்மேல் சரமாரிகளைப் பொழிந்தான். அர்ஜுனன் அந்தச் சரமாரிகளைத் தன் சரங்களினால் அறுத்தான். அப்போது மகாரதனான கர்ணன் எல்லாப் பாணங்களும் உக்கிரமானவைகளாயிருப்பதைக் கண்டு பிரம்மதேஜஸை ஜயிக்கமுடியாதென்று நினைத்துக்கொண்டு விரைவாக வெளியே ஓடினான்.

ஸபையின் மற்றோரிடத்தில் பலபராக்ரமசாலிகளும் கல்வியினாலும் தேகவன்மையினாலும் யுத்தத்திற் சிறந்தவர்களுமாகிய சல்லியன் பீமன் இருவர்களும் மதங்கொண்ட இரண்டு மஹாகஜங்கள் போல ஒருவரையொருவர் சண்டைக்கழைத்துக் குத்துக்களாலும் முழங்கால்களினாலும் ஒருவரையொருவர் அடித்துப் பின்னும் முன்னும் அருகிலும் தூரத்திலும் ஒருவரையொருவர் இழுத்தனர்; குத்துக்களினாலும் அடித்துக்கொண்டனர். அப்போது அவரிருவரிடத்தும் மிக்க கடுமையான சடசடவென்ற சப்தமுண்டாயிற்று. கற்கள் விழுவதற்கு ஒப்பான அடிகளால் அடித்துக்கொண்டனர்.

அவர்களிருவரும் அந்தச் சண்டையில் ஒருவரையொருவர் சற்று நேரம் இழுத்தனர். அந்த யுத்தத்தில் கௌரவச்ரேஷ்டனான பீமன் சல்லியனை இரண்டு கைகளினாலும் தூக்கிக் கீழேபோட்டான். அப்போது பிராம்மணர்கள் நகைத்தனர். அங்கே புருஷச்ரேஷ்டனும் பலசாலியுமான பீமஸேனன், பலவானான சல்லியன் பூமியில் தள்ளப்பட்டிருந்தும், அவனைக் கொல்லாமலிருந்ததனால், எல்லோரும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தனர். பீமஸேனனால் சல்லியன் தள்ளப்பட்டும் கர்ணன் பயந்தும் இருந்தபோது, பார்த்திருந்த மனிதர்கள் அனைவர்க்கும் ஆச்சர்யமுண்டாயிற்று. பிறகு, ராஜஸமூகம் பார்த்திருக்கையில், பீமன் ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கினான். அப்போது தர்மராஜர் குறிப்புக்களினால் பீமஸேனனைத் தடுத்தார். பீமஸேனனும் தன் ப்ராதாவான தர்மபுத்திரருடைய குறிப்பை அறிந்து நிவிர்த்தியடைந்தான். கௌரவராகிய ஜனமேஜயரே! தர்மராஜரும், ஸபைநடுவில் அரசர்கள் பார்த்திருக்கையில், பொறுமைக்காரனான துரியோதனனுடன் சண்டைசெய்தார். அப்போது துரியோதனன் தான் அதிக பலசாலியாயிருப்பதனால் [1] யுதிஷ்டிரரை மதிக்காமல் அவருடன் யுத்தஞ்செய்யவில்லை. அந்த ஸமயத்தில் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் தாழ்ந்த கணுக்களோடு கூடிய பாணத்தினால் சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவனான துரியோதனனை அடித்தனர். பிறகு, துரியோதனன், தடியினாலடிக்கப்பட்ட பாம்பைப்போலக் கோபித்து, மிகுந்த ஜாக்ரதையெடுத்துக்கொண்டு தர்மராஜருடன் எதிர்யுத்தம் செய்தான். தர்மபுத்திரர் யுத்தத்தில் துரியோதனனுடைய வில்லையும் நாணகயிற்றையும் அறுத்து அவன்மேல் பாணவர்ஷம் வர்ஷித்தார். அவன் யுத்தத்தை விட்டோடினான். ஜனமேஜயரே! துச்சாஸனன் கோபமுற்று ஸஹதேவனுடன் நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்து அவனால் ஜயிக்கப்பட்டவனாக வில்லைப் போட்டுவிட்டு யுத்தபூமியில் முழங்காலை மடித்துக்கொண்டு விழுந்தான். அவன், எழுந்தவுடன், கத்தி கேடகங்களை எடுத்துக்கொண்டு எதிர்த்தோடிவந்தான். கௌரவரான ஜனமேஜயரே! அந்தக் கௌரவனான துச்சாஸனன் பலஹீனனான பிராம்மணனோடு யுத்தம் வேண்டாமென்றுசொல்லி விகர்ணன் சித்ரஸேனன் இவ்விருவராலும் தடுக்கப்பட்டான். துஸ்ஸஹன் நகுலன் இருவரும் யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினர். மஹாபலசாலிகளான அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'கௌரவர்களே! நீங்கள் யுத்தத்தை விட்டுத் திரும்புங்கள். பிராம்மணர்களிடத்தில் குரூரகாரியம் எதற்கு? இந்தப் பிராம்மணர்கள் பலஹீனர்கள். நீங்களோ மகா

1 யுதிஷ்டிரரென்று அறியாமல்.

பலசாலிகள்; இங்கே பிராம்மணர்கள் கொடியவர்கள்; பலத்தில் வாயுவுக்கும் இந்திரனுக்கும் ஒப்பானவர்கள். அவர்கள் யாராயிருந்தாலும் பிராம்மணர்களுக்கு நமஸ்காரம்; நாம் நமது நகரம் செல்வோம்' என்று கௌரவர்கள் சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே அவர்கள் யுத்தத்தை விட்டுப் போயினர். பிராம்மணர்கள் ஆங்காங்கு கூட்டங்கூட்டமாகச் சேர்ந்து மகிழ்ந்தனர். அப்போது அந்தப் போர் முனையில் நின்ற பிராம்மணர்களை அங்குள்ள க்ஷத்திரியர்கள் அநேகர் பார்த்துக்கொண்டு நாற்புறத்தும் நின்றனர். பிராம்மணர்களும் வெற்றிஅடைந்து கன்னிகையை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர்.

பீமஸேனனால் சல்லியன் ஜயிக்கப்பட்டும் கர்ணன் தோற்றும் துரியோதனனும் துச்சாஸனனும் சண்டையிலிருந்து ஓடியும் போனபோது, எல்லா அரசர்களும் பயந்து பீமஸேனனைச் சுற்றிக்கொண்டனர். அவர்கள் அங்கே சேர்ந்து, 'இந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்கள் இருவரும் எங்கே ஜனித்தவர்கள்; எவ்விடத்தில் வஸிப்பவர்களென்று செம்மையாக அறியவேண்டும். பரசுராமரையும் த்ரோணரையும் பாண்டவனான கிரீடியையும் தேவகீபுத்திரரான கிருஷ்ணபகவானையும் சாரத்வதரான கிருபாசாரியரையும்தவிர ராதாபுத்ரனான கர்ணனை யுத்தத்தில் எதிர்க்கவல்லவனெவன்? துரியோதனனைத்தான் யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் சண்டைச் செய்யவல்லவன் யாவன்? அவ்வாறே, பலவான்களிற்சிறந்த மத்திரதேசாதிபதியான சல்லியனை யுத்தத்தில் கீழே விழ்த்துவதற்கு வல்லவன், வீரரான பலராமரையும் பாண்டவனான பீமனையும் வீரனான துரியோதனனையும் தவிர வேறு எவன் இருக்கிறான்? பிராம்மணர்கள் நிரம்பின இந்தச் சண்டையிலிருந்து சேனைகளைத் திருப்பவேண்டும். பிராம்மணர்கள் குற்றவாளிகளாயிருப்பினும் எந்தக்காலத்திலும் அவசியம் காப்பாற்றப்படவேண்டியவர்கள். அதனால், இங்கே இவர்களைத் தெரிந்துகொண்டு பிறகு உற்சாகத்துடன் யுத்தஞ்செய்வோம்' என்று சொன்னார்கள்.

பீமார்ஜுனர்கள், யுத்தத்தில் அந்தச் செய்கையைச்செய்தபிறகு, அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்த அவ்வரசர்களனைவரையும் மற்ற மனிதர்களையும் பார்த்து ஒன்றும் பேசாமலிருந்தனர். பீமஸேனனுடைய அந்தச் செய்கையைக் கண்டபின் அவ்விருவரையும் குந்திபுத்திரர்களென்று நினைத்துக் கண்ணபிரான் அவ்வரசர்களனைவரையும் அழைத்து, 'த்ரௌபதி தர்மமாகவே அடையப்பட்டவள்' என்று சமாதானஞ்செய்து யுத்தஞ்செய்யாமல் தடுத்தார். யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களான அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டர்களெல்லாரும் இவ்வாறு யுத்தத்தை

விட்டு நீங்கி வியப்புடன் (தம்தம்) இடங்களுக்குச் சென்றனர். அவ்விடத்தில் வந்திருந்தவர்கள், 'ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில், பிராம்மணர்கள் மேன்மை அடைந்துவிட்டார்கள். பாஞ்சாலி பிராம்மணர்களால் அடையப்பட்டாள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனர். மான்தோலுடுத்த பிராம்மணர்களால் சூழப்பட்ட அந்தப் பீமார்ஜுனர்கள் பிரயாஸத்தினால் அங்கிருந்து வெளிப்பட்டனர். சத்துருக்களினால் விசேஷமாகப் புண்பட்டவர்களும் கிருஷ்ணையினால் பின்தொடரப்பட்டவர்களுமாகிய அந்த இரண்டு வீரபுருஷர்களும் ஜனக்கூட்டத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பூர்ணசந்திரனும் ஸூரியனும் ஏககாலத்தில் உதயமாகி மேகங்களினால் விடுபட்டதுபோல் விசேஷமாகப் பிரகாசித்தனர். அவர்களின் தாயாரான குந்தி, பிக்ஷைக்குக் காலங்கடந்தும் தன் புத்திரர்கள் வராமலிருந்தபோது, அவர்களின் நாசத்தைப் பற்றியே பலவகைகளால் சிந்தைபுற்றாள். புத்திரவாஞ்சையினால் மதிமயங்கின அவள், 'கௌரவச்ரேஷ்டர்களான என் புத்திரர்கள், திருதராஷ்டிர புத்திரர்களால் அறியப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டிருப்பரோ? அல்லது, மாயாவிகளான மிகக்கொடிய ராக்ஷஸர்களால் பழைய விரோதம்பற்றிக் கொல்லப்பட்டிருப்பரோ? மஹாத்மாவான வியாஸருடைய நிச்சயங்கூட மாறுகிவிட்டதே!' என்று இவ்வாறு சிந்தித்தாள். பிறகு, மேகங்கள் மூடி ஜனங்கள் தூங்கினது போல் வெளிப்படாமல் ஓய்ந்துபோயிருந்த மழைநாளாகிய அந்தத் தினத்தில் ஸாயங்காலவேளையில் மேகங்களால் மூடப்பட்ட ஸூர்யனைப்போலப் பிராம்மணர்களால் சூழப்பட்ட அர்ஜுனன் அந்தக் குயவன் சாலையில் பிரவேசித்தான்.

இருநூற்றுறுவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமார்ஜுனர்கள் திரௌபதியைப் பிக்ஷையென்று தெரிவித்ததைக் கேட்டுக் குந்தி 'ஐவர்களும் சேர்ந்து புஜியுங்கள்' என்று சொன்னதும், பிறகு த்ரௌபதியைக்கண்டு மிகவும் வியாகூலப்படும் போது யுதிஷ்டிரரும் அர்ஜுனனும் பேசிக்கொண்டதும், கிருஷ்ணத்வைபாயனர் வசனத்தை நினைத்து ஸஹோதரர் எல்லோருக்கும் திரௌபதி மனைவியென்று யுதிஷ்டிரர் நிச்சயித்ததும், குயவன் வீட்டிற்குக் கிருஷ்ண பகவான் வந்ததும்.)

மஹானுபாவர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களுமான பீமார்ஜுனர்கள் அந்தக் குயவனுடைய வேலைச்சாலைக்குப்போய்க் குந்தியிடம்

சென்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்தத்திரௌபதியைப் பிக்ஷை
யென்று தெரிவித்தனர். குந்தி, வீட்டுக்குள்ளிருந்தபடி, பாராமலே,
'எல்லோரும் சேர்ந்து புஜியுங்கள்' என்று அந்தப் புத்திரரிருவருக்
கும் சொல்லினள். பிறகு, கிருஷ்ணையைக்கண்ட குந்தி, 'நான் தீங்
காகச் சொல்லிவிட்டேன்' என்று சொன்னாள். பாவத்தில் பயந்த
வளாகிய அந்தக் குந்தி சிந்தையுற்று மிகவும் பிரியப்படத்தக்க அந்
தத் திரௌபதியைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு யுதிஷ்டிரரிடம்
சென்று, பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.

'புத்திரனே! அரசனே! இந்த த்ருபதராஜன் புத்ரி உன் தம்பி
களினால் என்னிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டாள். நானும், பாராமலே,
'சேர்ந்து புஜியுங்கள்' என்று வழக்கம்போலச் சொல்லிவிட்டேன்.
கௌரவஶ்ரேஷ்டனே! இப்போது நான் பொய்சொன்னதாக இல்
லாமலிருப்பது எவ்வாறு நேரிடும்? இந்தப் பாஞ்சாலராஜபுத்ரிக்கு
அதர்மம் எவ்வாறு வராமலிருக்கும்? இவள் எவ்வாறு தவறுதலில்
லாமலிருப்பள்? நீ சொல்' என்றாள். சிறந்த புத்திசாலியும் புருஷ
ஶ்ரேஷ்டரும் கௌரவவீரருமான தர்மராஜர், தாயாரால் இவ்வாறு
சொல்லப்பட்டபோது, சற்றுநேரம் ஆராய்ந்து குந்தியைச் சமாதா
னஞ்செய்து, தனஞ்சயனைப் பார்த்து, 'பல்குனனே! த்ரௌபதி
உன்னாலேதான் பந்தயத்தில் ஜயிக்கப்பட்டாள். இந்த ராஜபுத்திரி
உன்னாலேதான் பிரகாசிக்கப்போகிறாள். எதிரிகளை ஜயிப்பவனே!
அக்னிஸாக்ஷியாகச் சாஸ்திரப்படி நீ இவளைப் பாணிக்ரஹணஞ்
செய்துகொள்' என்றார். அர்ஜுனன், 'ராஜரே! என்னைப் பாவத்துக்கு
உரியவனாக நீர் செய்யத்தகாது. இது தர்மமாகாது. இது பெரியோர்
களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதன்று. முதலில் நீரும், உமக்குப் பிறகு
சிறந்த கைகளையுடையவனும் நினைத்தற்கரிய செய்கையையுடையவ
னுமாகிய இந்தப் பீமனும், அவனுக்குப் பிறகு நானும், எனக்குப்
பின் நகுலனும், பின்பு பலசாலியான இந்த ஸஹதேவனும் விவாகஞ்
செய்துகொள்ளுதற்குரியவர்கள். அரசரே! பீமனும் நானும் நகுல
ஸஹதேவர்களும் இந்தப் பெண்ணும் உமது கட்டளைக்குட்பட்டவர்
கள். இஃது இவ்வாறிருக்கையில், தர்மத்திற்கும் புகழுக்கும் எது
தகுதியோ, பாஞ்சாலராஜனுக்கும் எது நன்மையோ, அதனை ஆராய்
ந்து நீர் செய்யவேண்டும். எங்களுக்குக் கட்டளையிடும். நாங்களனை
வரும் உமக்கு உட்பட்டிருக்கிறோம்' என்று சொன்னான். பக்தியோ
டும் ஸ்நேகத்தோடும் சேர்ந்த அர்ஜுனனுடைய சொல்லைக்கேட்டு,

பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலியின்மீது பார்வையை வைத்தனர். அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அவர்களெல்லாரும், பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணையைக்கண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு அவளை உள்ளத்தில் நிறுத்தினர். த்ரௌபதியைக் கண்டபிறகு, அளவற்ற பராக்ரமமுள்ள அனைவர்க்கும் ஐம்புலன்களையும் கலக்கிக்கொண்டு மன்மதன் (உள்ளத்தில்) தோன்றினன். பாஞ்சாலியின் ரூபம் ஆசைப்படத்தக்கதாகவே பிரம்மதேவரால் தம் இஷ்டப்படி சிருஷ்டிசெய்யப்பட்டது. அதோது எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளங்களையும் கவருவதாகவும் மற்றப் பெண்களின் உருவங்களிலெல்லாம் சிறந்ததாகவும் இருந்தது. புருஷஶ்ரேஷ்டரும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் அவர்களின் எண்ணங்களைக் குறிப்புக்களினல் தெரிந்துகொண்டு வியாஸர் சொன்னதை முழுதும் நினைத்தார். அந்தத் தர்மபுத்திரர், ஒருவர்க்கொருவர் விரோதம் வருமென்ற பயத்தினல் ஸஹோதரரெல்லாரையும் பார்த்து, 'சிறப்புள்ள த்ரௌபதி நம்மெல்லோருக்கும் பாரியையாவாள்' என்றார்" என்று சொன்னர்.

ஜனமேஜயர், "கிருஷ்ணன் சக்தியுள்ளவராக இருந்தும் அவரால் ஏன் வில் நாணேறிடப்படவில்லை? என்ன காரணம்பற்றி அந்த லக்ஷியம் அவரால் அடிக்கப்படவில்லை? புருஷஶ்ரேஷ்டரே! அதனை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார். "கிருஷ்ணன் சக்தியுள்ளவராயிருந்தும் பாண்டவர்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினதினல் அந்த வில்லை நாணேறிடவில்லை. கேள்வியினல் மட்டும் பாண்டவர்கள் இவ்வுலகத்தில் ஜீவித்திருக்கின்றனரென்று அவர் நிச்சயித்திருந்தார். உத்தமமான வில்லோடுகூடிய அந்த ஸ்வயம்வரத்தில் மற்ற அரசர்கள் அசக்தர்களென்பதைக் கண்டறிந்தும், ஒப்பற்ற வீரனகிய தனஞ்சயன்தான் அந்தவில்லை நாணேறிடுவனென்றும் ஊகித்து, வஸுதேவ புத்திரராகிய கண்ணபிரான் அனேக உபாயங்களினல் பாண்டவர்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு அந்த வில்லைத் தாம் நாணேறிடக் கருதாமலிருந்தார். பார்த்தர்கள் இவருக்கு மிகப் பிரியர்களாயிருந்தார்களன்றோ? அப்போது, பாண்டவர்களனைவரும், தங்கள் ஜ்யேஷ்ட ஸஹோதரரான தர்மராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டு, அதே விஷயத்தை உள்ளத்தில் நினைத்து உற்சாகங்குறையாமல் இருந்தார்கள். விருஷ்ணிவீரராகிய கிருஷ்ணபகவான் அவர்களைக் கௌரவவீரர்கள் என்று நினைத்துப் பலராமருடன்கூட அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் வஸிக்கும் அந்தக் குயவனுடைய வேலைச்சாலைக்குச் சென்றார். அங்கே

வீற்றிருந்த பருத்தும் நீண்டுமிருக்கும் கைகளோடுகூடிய [1] அஜாத சத்ருவையும் அவரைச்சுற்றி ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற அக்னியைப்போலப் பிரகாசிக்கும் அந்தப் பாண்டவர்களையும் பலராமருடன்கூடிய வாஸுதேவர் கண்டார். பிறகு, வாஸுதேவர் தர்மிஷ்டர்களில் மிகச் சிறந்தவரும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரிடம் சென்று, அஜமீடவம்சத்து ராஜாவாகிய அவருடைய பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்து, 'நான் கிருஷ்ணன்' என்று சொன்னார். அவருக்குப்பின் பலராமரும் அவ்வாறே சொன்னார். அவ்விருவரையும் கௌரவர்கள் மகிழ்ந்து கொண்டாடினர். புருஷச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந்த யதுவீரர்களிருவரும் தமது தந்தையின் ஸஹோதரியான குந்தியையும் பாதவந்தனம் செய்தனர். கௌரவ வீரராகிய அஜாதசத்ருவும், கிருஷ்ணனைக் கண்டு குசலப்ரச்னம் செய்தார். 'வாஸுதேவரே! இவ்விடத்தில் யாருக்கும் தெரியாமல் மறைந்து வசிக்கும் நாங்களெல்லாரும் உம்மால் எவ்வாறு கண்டறியப்பட்டோம்?' என்றுகேட்க, கிருஷ்ணன் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, 'வேந்தரே! அக்னி மறைந்திருந்தாலும் அது வெளியில் அறியவேபடும். பாண்டவர்களை மிஞ்சி அந்தப் பராக்ரமஞ் செய்கிறவன் மனிதர்களில் வேறுயாரிருக்கிறான்? சத்ருக்களை ஜயிப்பவராகிய பாண்டவர்களே! நல்லகாலம்; நீங்களனைவரும் அந்தக் கொடிய தீயிலிருந்து விடுபட்டீர்கள். நல்லகாலத்தினால் பாவியான திருதராஷ்டிரபுத்திரனும் அவன் மந்திரிகளும் எண்ணம் நிறைவேறாமற் போனார்கள். உங்களுடைய க்ஷேமம், குகைக்குள் வைக்கப்பட்டது போல ரகஸ்யமாய் இருக்கட்டும். (பிறகு.) ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியைப்போல விருத்தியடையுங்கள். அரசர்கள் யாரும் உங்களை அறியாமல் இருக்கவேண்டும். நாங்களிருவரும் விடுதிக்கே செல்வோம்' என்று சொன்னார். பாண்டுபுத்திரரான தர்மபுத்திரரால் விடைகொடுக்கப் பெற்று நித்தியஸ்ரீயுள்ள கிருஷ்ணபகவான் பலதேவருடன் சேர்ந்து விரைவாகச் சென்றார்.

---

1 தர்மபுத்திரர்.

இருநூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் வஸிக்கும் இடத்தில் த்ருஷ்டத்யும்னன் ஒளிந்திருந்ததும், பீமன் முதலானவர்கள் கொண்டுவந்த பிக்ஷையைக் குந்தியின் கட்டளையினால் த்ரௌபதி பரிமாறினதும், பாண்டவர்களுடைய விருத்தாந்தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு த்ருஷ்டத்யும்னன் திரும்பிச் சென்றதும்.)

கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களான பீமார்ஜுனர்கள் குயவன் சாலைக்குப் போகும்போதே த்ருபதபுத்திரனான த்ருஷ்டத்யும்னனும் அவர்களின் பின்னாலேயே தொடர்ந்துசென்றான். அவன் யாருக்கும் புலப்படாமல் நாலுபக்கமும் மனிதரைக் காவல்வைத்து, தான் குயவன் சாலையில் அவர்களுடைய சமீபத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருந்தான். சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவனாகிய பீமனும் அர்ஜுனனும் மஹானுபாவர்களான நகுல ஸஹதேவர்களும் பிக்ஷையெடுத்து மனமகிழ்ச்சி உள்ளவர்களாக யுதிஷ்டிரரிடம் ஒப்புவித்தனர். அந்தக் காலத்தில் உதாரகுணமுள்ள குந்தி, அந்தத் திரௌபதியை நோக்கி, 'பிரியமானவளே! அதில் முதற்பாகத்தை எடுத்துப் பலியையும் பிராம்மண பிக்ஷையையும் கொடு. எவர்கள் அன்னத்தை வேண்டுகின்றனரோ அவர்களுக்கும், எந்த மனிதர் நம்மைச்சுற்றி அடுத்திருக்கின்றனரோ அவர்களுக்கும் அன்னத்தைக் கொடு. இனியவளே! அதன்மிச்சத்தை உடனே இரண்டாகப் பகுத்து அதில் ஒரு பாதியை என் நாலு புத்திரர்களுக்கும் எனக்கும் உனக்குமாகவும் மற்றொருபாதியைப் பீமனுக்காகவும் பிரித்துக்கொடு. மஹாகஜத்துக்கும் விருஷபத்துக்கும் ஒப்பான ரூபமுள்ளவனும் பசுமையான நிறமுள்ளவனும் தேகக்கட்டுள்ளவனும் வீரனுமான இந்த யுவா எப்போதும் மிகுதியாகப் புஜிப்பவன்' என்ற சொல்லைச் சொன்னாள். கற்புள்ளவளான அந்த ராஜபுத்திரியும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சங்கைப்படாமல் அவள் சொன்னதைச் சொன்னபடி ஒழுங்காகச் செய்தாள். அவர்களனைவரும் அந்த அன்னத்தைப் புஜித்தனர். நயத்திற் சிறந்த மாத்ரிபுத்ரனான ஸஹதேவன் பூமியில் தர்ப்பங்களினால் படுக்கையை அமைத்தான். பிறகு, அந்த வீரர்களனைவரும் தங்கள் கிருஷ்ணாஜினங்களை அதன்மேல் விரித்துத் தரையில் படுத்தனர். அந்தக் குருஸ்ரேஷ்டர்களின் சிரங்கள் அகஸ்தியருக்குப் பிரியமான தென்திசையை நோக்கியிருந்தன. அவர்களின் சிரங்க

ளுக்குமுன் குந்தி இருந்தாள். அவளுக்குப் பின், அவர்களின் பாதங்களின் கடையில் கிருஷ்ணை இருந்தாள். அந்தத் திரௌபதி பாண்டவர்களுக்குக் காலணையாகப் போடப்பட்டவள்போல் அவர்களுடன் கூடத் தரைமேல் தர்ப்பங்களில் படுத்தாள். அந்த விஷயத்தில் அவள் மனத்துக்குள்ளேயும் துன்பமுண்டாகவில்லை. அவள் அந்தக் கௌரவச்ரேஷ்டர்களைக் குறைவாகவும் நினைக்கவில்லை. அவ்விடத்தில் அந்தச் சூரர்கள் சேனைகளைப்பற்றியும், திவ்யாஸ்திரங்களைப்பற்றியும், தேர்கள் யானைகள் கத்திகள் கதைகள் கோடாலிகள் இவைகளைப்பற்றியும், அருமையான சம்பாஷணைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்போது அவர்கள் பேசின அந்தச் சம்பாஷணைகளை த்ருபதனுடைய புத்திரனான த்ருஷ்டத்யும்னன் கேட்டான். த்ரௌபதி அவ்வாறு படுத்திருப்பதை அவனும் அவனுடன் வந்த மனிதர்களுமாகிய எல்லாரும் பார்த்தனர்.

ராஜபுத்திரனாகிய த்ருஷ்டத்யும்னன் ராத்திரியில் அவர்களுடைய நடக்கைகளையும் ஸம்பாஷணைகளையும் முழுதும் விடாமல் துருபதராஜனுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக விரைவாகச் சென்றான். மஹாத்மாவான பாஞ்சாலராஜன் அவர்களைப் பாண்டவர்களென்று அறியாமல் மிக்க துயரமுற்றவனாக த்ருஷ்டத்யும்னனைப் பார்த்துக் கேட்கத் தொடங்கினான். 'அந்தக் கிருஷ்ணை எங்கே போனாள்? யாரால் கொண்டுபோகப்பட்டாள்? தாழ்ந்த ஜாதியிற் பிறந்த சூத்திரனாலேயும் கப்பங்கட்டுகிற வைசியனாலேயும் அடையப்படாமல் இருக்கிறாளா? சேற்றுக்கால் நம் தலையில் படாமலிருக்கிறதா? புஷ்பமாலை ஸ்மசானத்தில் விழாமலிருக்கிறதா? அந்த மனிதன் சிறந்த க்ஷத்திரியவம்சத்தைச் சேர்ந்தவனா? அல்லது, மேல் வருணத்தோனாகிய பிராம்மணனே தானா? புத்திரனே! கிருஷ்ணையைத் தொட்டவனால் எனது தலையில் அவன் இடக்கால் வைக்கப்படாமல் இருக்கிறதா? நான் பரிதபிக்காமல், புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனுடன் ஸம்பந்தஞ்செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷமுற்றிருப்பேனா? இப்போது என் பெண்ணைப் பந்தயம் ஜயித்தவன் யார்? குருவம்சத்து வீரனும் விசித்ரவீர்யன் மைந்தனுமாகிய பாண்டுவின் புத்திரர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களா? குந்திபுத்திரர்களில் இளையவனான அர்ஜுனனால் இப்போது வில்லெடுக்கப்பட்டு லக்ஷியம் அடிக்கப்பட்டதா? சிறந்த பிரபாவமுள்ளவனே! உண்மையை உரை' என்றான்.

ஸ்வயம்வரபர்வம் முற்றிற்று.
